

BØRNE FÆNGSLET

Skrevet af
Morten Dürr

Illustreret af
Anders Breum

★ ★
Alvilda
★

Mig og Benjamin

Benjamin har ikke opdaget noget. Han sidder med ryggen til og er dybt optaget af et computerspil. Jeg nærmer mig langsomt og lydløst. Jeg står med min stungun i hånden. Den giver stød på 80.000 volt. Om lidt vil jeg bruge den på Benjamin. Så vil han udstøde et halvkvalt skrig, spjætte lidt og besvime. Han vil knap nok opdage, hvad der sker, før det er for sent. Men det vil gøre ondt, når han vågner igen i *Børnefængslet*, spærret inde uden mulighed for at flygte.

Men Benjamin har fortjent det. Han forsøgte at stjæle Astrid fra mig.

Det hele begyndte for fem dage siden.

Engang var mig og Benjamin bedste venner. Nu er vi bare konkurrenter. Sådan føles det i hvert fald. Jeg mener, vi hænger stadig ud efter skole. Flere gange om ugen. Men det er ikke hyggeligt længere – ikke som dengang vi var små, hvor vi bare havde det sjovt sammen. For nu handler det hele tiden om at være bedst. Bedst til fodbold. Bedst i skolen. Bedst til at få venner. Problemet er, at Benjamin kan gøre alt til en konkurrence. Og jeg mener *alt*.

For tre dage siden – det var en tirsdag eftermiddag – sad vi hjemme hos Benjamin og spillede Playstation. FIFA. Benjamin vandt selvfølgelig. Igen. Og igen.

Men det var ikke nok for ham. Han kan altid finde noget nyt at konkurrere om. Pludselig sagde han:

“Hey Oliver – hvor mange pjækkedage er du så oppe på i år?”

“Pjækkedage?”

“Ja, hvor mange?”

Jeg anede ikke, hvad han fablede om. Selvfølgelig har jeg været væk fra skole et par dage med ondt i halsen. Men jeg kan ikke huske hvornår. Det er vist længe, længe siden.

“Jeg har pjækket fem dage siden nytår,” sagde Benjamin og lød stolt, som om det var noget at blære sig med.

“Har du pjækket ...? Det vidste jeg sgu ikke,” sagde jeg

og forsøgte at få min spiller på skærmen til at sende bolden i nettet. Men i stedet endte jeg med at tackle Benjamins målmand, og der blev dømt straffespark.

“Næ, men det er sgu da også dybt hemmeligt ... især for min far.” Benjamin lo og sendte mig et skummelt blik.

“Jamen opdager han det ikke, når du er væk ...? Skolen giver vel besked og sådan noget.”

“Ej, Oliver, din amatør, ved du virkelig intet om at pjække?”

“Jo, altså ... pjække ... det er, når man bliver væk fra skole.”

Benjamin rystede på hovedet og grinede hånligt.

“Ja,” fnøs han, “man bliver væk fra skole, men man bliver ikke *opdaget*, vel?”

Benjamin kiggede udspekuleret på mig. Han sagde ikke noget. Kiggede blot på mig med det der blik, som sagde: *Jeg er bare så klog og ved alt muligt, som du ikke aner en klap om ... men spørg mig nu ... du vil jo gerne.*

Til sidst gav jeg op. Jeg spurgte ham:

“Okay, du pjækker altså uden at blive opdaget?”

“Mm-hm,” sagde Benjamin og smilede, samtidig med at han scorede på straffesparket.

“Og hvordan gør du så det?”

“Pissenemt. Jeg bliver hjemme fra skole, fordi jeg er

syg. Tror far.” Benjamin grinede smørret. “Megasyg ... *stakkels Benjamin!*”

“Nå,” sagde jeg. “Er det bare det?”

Jeg var ærlig talt lidt skuffet. Her troede jeg, at Benjamin havde opdaget en eller anden helt genial måde at undgå skolen på. Men så handlede det blot om at spille syg.

“Der er ikke noget *bare* ved det. At bilde min far ind, at jeg er syg, er bestemt ikke nemt. Det kræver helt særlige teknikker.”

Særlige teknikker ... Benjamin lød efterhånden så selvfyldt, at det var til at få udslæt af.

“Det er ikke *bare* noget med at lyve,” fortsatte han. “Du kan ikke *bare* sige: Åh far, jeg har ondt i maven, jeg har ondt i øret, albuen eller håret. Det handler om at få de voksne til *selv* at *opdage*, at man er syg.”

Benjamin ævlede løs, samtidig med at han dribblede tværs gennem mit forsvar og scorede til 10-2.

Men nu var jeg faktisk blevet interesseret. Jeg sagde: “Og hvordan det? Hvordan får man de voksne til at *opdage*, at man er syg, når man ikke er det?”

Benjamin vendte sig og smilede hemmelighedsfuldt.

“Se, det er min lille hemmelighed. Mine helt *særlige* teknikker er udviklet gennem lang tids erfaringer og øvelse. Dem kan jeg ikke bare sådan afsløre for hvem som helst. Det er *top secret. Classified*, mand.”

“Særlige teknikker ... min røv,” snerrede jeg – godt irriteret over Benjamins hemmelighedskræmmeri.

“Jep, *særlige* teknikker til at pjække – uden at blive opdaget. Det er jeg mester i!”

“Pis med dig!”

“Okay ... så du tror altså, at du også kan gøre det. Bare sådan?”

“Hvad? At pjække ... bilde min mor ind, at jeg er syg?”

Benjamin stirrede udfordrende på mig. Han sagde ikke noget. Og så røg jeg lige i fælden.

“Selvfølgelig kan jeg det! I morgen pjækker jeg uden at blive opdaget – bare vent og se!”

Da jeg gik hjem fra Benjamin den tirsdag, var mit hoved fuldt af planer. Pjækkeplaner. Jeg skulle vise Benjamin. Selvfølgelig kunne jeg bilde min mor ind, at jeg var syg. Selvfølgelig! Men hvordan? Hvis jeg bare sådan *sagde* det til hende, ville hun opdage, at jeg løj. Min mor opdager altid, når jeg lyver. Det er, som om hun har sådan

en slags røntgenblik, der kigger lige igennem mig. Hun ser løggen, nærmest før den er fløjet ud af min mund. Og hvis jeg lyver, så ... ja, hun bliver ikke vred, hun ser bare så træt og skuffet ud. Sådant som hun ser ud, når hun en sjælden gang taler i telefon med far. Hendes blik bliver fjernt og forvirret. Som om hun kommer i tanke om noget dårligt, som hun helst vil glemme for altid. Jeg hader, når hun ser sådan ud. Så bliver det hele så trist. Derfor gjaldt det om at undgå at lyve, når jeg skulle pjække. Mor måtte selv *opdage*, at jeg var blevet syg. Det gjaldt om at ... *bruge en helt særlig teknik*. På det punkt havde Benjamin fuldkommen ret.

Jeg fik dog ikke tænkt mine pjækkeplaner til ende, for i samme sekund skete der noget, som fik mig til at glemme alt andet.

Længere nede ad gaden kom en pige med langt, rødt hår trækkende med en vogn fyldt med aviser og reklamer.

Det var Astrid.

Bare at se hende på lang afstand fik mit hjerte til at galopere. Astrid begyndte i klassen for to måneder siden, men hun er allerede kendt på hele skolen. Og det er der en god grund til. Astrid har nemlig hovedet fyldt med holdninger og meninger, som altid skal luftes i timen eller

midt i skolegården – gerne fulgt af store armbevægelser. Hun hader for eksempel mærketøj, fordi – påstår hun – det bliver produceret af underbetalte arbejdere i Kina og Indien. Af samme årsag hader hun også mobiltelefoner, computere og chokolade. Og dog. Chokolade har jeg nemlig set hende spise, men hun blev helt arrig og rød i hovedet, da jeg drillede hende med det, og hun forsvarede sig med, at det var *fair trade*. Astrid er også stor modstander af unødvendige rejser, fordi CO₂ fra flyvemaskinerne medfører global opvarmning. Men hun er ikke kun imod for at være imod ... Hun ved, hvad hun taler om. For eksempel har hun lært mig, at hvis man flyver til Thailand på ferie, har man forurennet lige så meget, som hvis man kører i bil til og fra arbejde hver dag i et år. Derfor er Astrid blevet en kendt figur på skolen. For børn i 6. klasse elsker rejser til Thailand, de elsker mærketøj, computere, mobiltelefoner og chokolade. Og så er der Astrid, som bruger det meste af skoledagen på at sige til dem, at de er helt galt på den! Det siger hun selvfølgelig også til mig. Hele tiden. Med skarp stemme og vilde fagter. Men når jeg siger, at hun får mit hjerte til at galopere, er det altså ikke, fordi hun gør mig bange eller noget. Nej, det er lige omvendt.

Det er gået op for mig, at jeg altid bliver glad, når jeg

snakker med Astrid. Selv når Astrid er allermest vred, når hun kalder mig en psykopat og dyrplager, fordi der er ægte arktisk rævepels på hæften af min vinterjakke, kan jeg ikke lade være med at smile af det. Mærkeligt. Indtil jeg forstod, at det er sådan, man har det, når man er vild med nogen.

Nu opdagede Astrid også mig. Hun brølede:

“Hey, Oliven!”

“Jeg hedder altså Oliver,” sagde jeg.

“Du hedder Oliven, hvis jeg siger det!”

Så lagde hun ansigtet på skrå og stirrede på mig med sammenknebne øjne:

“Så er det bare spørgsmålet, om du er en oliven med eller uden sten? Eller en af dem med hvidløg i? Måske skulle jeg tage en bid af dig.”

“Du er bare for mærkelig ...” mumlede jeg. Jeg kunne mærke, at mine kinder blev varme. Æv, hvorfor rødmer jeg så nemt?!

“Jeg får faktisk snart et rigtig flot tandsæt, Olli! I morgen har jeg fri fra skole. Jeg skal have bøjle på!”

“Av, så vil jeg slet ikke bides!”

Astrid grinede og skiftede så til et totalt nyt emne, sådan som hun ofte gør:

“Det der gruppearbejde i matematik ... det må vi se at få lavet!”

“Gruppearbejde ... det er vist ikke gruppearbejde ... bare en aflevering.”

“Det er sgu da gruppearbejde, hvis man laver det sammen med nogen, ikke?” Astrid lo igen og plantede en pegefinger i panden på mig. Hun tilføjede:

“Vågn nu op, Oliver!”

Vi blev afbrudt af et råb, som kom længere oppe fra gaden. Det var Astrids bror. Han stod og fægtede med armene.

Astrid vinkede til ham.

“Vi ses, Oliver.” Hun nikkede mod sin bror. “Jeg hjælper Mikkel, så jeg må hellere trille videre!”

Da jeg kom hjem, sparkede jeg skoene af, smed jakken og råbte:

“Mor!”

Ingen svarede. Der var helt stille i huset. Det var nok en af mors sene dage på arbejdet. Men det var okay. For på de sene dage havde hun som regel noget lækkert takeaway med hjem. Far svarede heller ikke. Det var ikke så mærkeligt. For far bor i Nordjylland med sin nye kone, så ham ser jeg kun i ferierne.

Jeg gik op på værelset og fyrede op for *Survival*. *Survival* er et ret fedt spil, hvor man med sværd og trolddom udrydder monstre, zombier, kannibaler, dinosaurer og aliens – kort sagt alt, som kan være en trussel mod menneskeheden. Man samarbejder inden for sin klan, men selv sådan et *co-op*-spil kan Benjamin gøre til en konkurrence. I stedet for at lave en klan sammen med os andre insisterer Benjamin på, at vi spiller som enkeltstående krigere. Så det bliver hele tiden et ræs om at nå op på et højere level, få flere fede våben, rustninger og magiske besværgelser. Om lørdagen havde vi aftalt en LAN-aften hos Benjamin sammen med Casper og Andreas. Og så gjaldt det om at være klar. Jeg ville gerne nå op til level syv – mindst – før lørdag, så jeg ikke blev helt til grin. Derfor droppede jeg lektierne og kastede mig

over spillet. Jeg hakkede zombier ihjel, massakrerede en hel koloni af menneskeædende nisser og nedbrændte en landsby af blodtørstige trolde. Alt gik fint, og pludselig var jeg nået op på level fire.

Så skete det.

Måske var jeg blevet overmodig. Måske var det, fordi jeg ikke kunne få Astrid ud af hovedet. I hvert fald glemte jeg at tænke mig om. Jeg havde valget mellem at gå ind i en grotte eller videre ad stien og følge den ned til landsbyen, hvor jeg kunne købe nye forsyninger. Jeg kastede et blik på min helbredsmåler. Jeg havde knap et halvt liv tilbage. Så tjekkede jeg mit udstyr. Jeg havde kun en portion helbredseliksir. Ikke nok til at bringe mit helbred op på 100 procent – men nok til et *lille* eventyr, en *lille* kamp – inde i grotten. Men da jeg gik videre ind i grotten, ændrede musikken sig. Den blev mørk og ildevarslende, mareridtsagtig. Det blev næppe en lille kamp. Musikken var et sikkert tegn på, at noget *stort* og ikke mindst meget farligt gemte sig i mørket. Jeg indså min fejltagelse. Der var ingen grund til at være grådig. Så hellere vende om og gå tilbage til landsbyen. Men for sent. Pludselig tårnede en blodtørstig og ildsprudende drage sig op over mig. Det blev en temmelig kort fight. Jeg havde hverken helbred, magi, kræfter eller skjold

nok til sådan et slagsmål. Det var slut, næsten før det begyndte. Jeg døde! Jeg døde simpelthen og blev bombet tilbage til level et. Level et ... fire dage før en LAN-aften, hvor de andre sikkert var på level syv eller otte. Det var en katastrofe!

I det samme hørte jeg det pusle i entreen.

“Hej Oliver, er du hjemme?” Mors velkendte hilsen.

“Jeg er her!” råbte jeg, mens jeg med tunge tanker stirrede på computerskærmen. Bogstaverne R.I.P. fyldte hele skærbilledet og var omkranset af flammer, mens en sørgelig musik spillede.

“Kom og spis, mens det er varmt!”

Mor havde taget indisk mad med hjem. Det var kylling og grøntsager i en sovs, der var så stærk, at man blev helt lam i tungen. Jeg elsker stærk mad! Bagefter mumlede jeg ordet “lektier” og gik op på værelset igen. Men det blev ikke til lektier. Kun til mere *Survival*.

Da klokken var ti, havde jeg spillet mig op til level to. Det var okay, når man tænkte på, hvor kort tid jeg havde brugt. Men det var ikke nok til lørdag. Jeg havde kun tre dage at komme videre i inden LAN-aften. Tre hverdage fyldt med skole og lektier. Det var ganske enkelt ikke tid nok.

Medmindre jeg blev væk fra skole. Medmindre jeg pjækkede.

Jeg kom igen til at tænke på Benjamins udfordring. Pjække. Ville jeg gå glip af noget i morgen? Jeg gennemgik skemaet i hovedet. Nej, onsdag var alligevel ugens kedeligste dag med dobbelttimer i matematik og dansk. Og Astrid kom jo heller ikke, for hun skulle til tandlægen. Jeg kunne roligt blive væk. Jeg besluttede mig for at gøre det. Slå to fluer med et smæk. Bevise over for Benjamin, at jeg var lige så god til at pjække som ham, og bruge hele dagen på at spille *Survival* – optjene nogle nye fede våben og rustninger, så jeg var på toppen til LAN-aften lørdag.

Da jeg børstede tænder, tænkte jeg på det, Benjamin havde sagt om at pjække.

Det handler om at få de voksne til selv at opdage, at man er syg ... bestemt ikke nemt. Det kræver helt særlige teknikker.

Jeg lagde mig i sengen. Forsøgte at finde på nogle helt særlige teknikker, så jeg kunne bilde min mor ind, at jeg var syg. Så jeg undgik hendes røntgenblik. Så hun ikke opdagede, at jeg løj.

Men jeg kunne ikke finde på noget.